

Bella István
Egyszerű, egyszeri ének

Nem akartam én énekelni.
Csak égre kelni, égre kelni.

Fény éhe, tudtam, hogy az égne
Földi csillaga az ének.

És akkor csillog, akkor csillag,
Ha sugarai énenként nyílnak.

Nyílnak, nyílnak, fényszívdobognak,
Mint elevenekben a holtak.

Hamvuk magzatvizében ellő
Ember- és világszív esztendők.

Emberöltő? Világűr-öltő?
Mérheti bármihez a költő,

ha a Mindenek Mindenének
Mindenes mindene. Minden ének.

Dehogyan akartam égre kelni.
Csak énekelni, énekelni.

Én éhe, tudtam, hogy az ének
Megénekedő énje az ének.

S mint földi, csúszó-mászó csillag,
Minden ének éneként csillog.

Mint a génekben a holtak,
Ének, ének, lettén a voltak.

Akkor énekel a költő,
ha ember- és világűr-öltő,

ha az Énekek Énekének
énekes éneke. Ének. Ének.

[Bella István versét mondja Kelemen István](#)